

til løsning af sociale og personlige problemer. Der er utvivlsomt en del tilfælde, hvor et tilsyn af denne beskaffenhed er tilstrækkeligt.

På den anden side må der peges på vigtigheden af, at såvel den, der foretager personundersøgelsen, som retsmyndighederne er opmærksomme på, at et tilsynsvilkår i sig selv kun har den angivne snævre betydning, og dermed på, om det resocialiseringsarbejde med den pågældende, som eventuelt findes påkrævet, kan tænkes gennemført på frivilligt grundlag i henhold til et rent tilsynsvilkår, eller må forudsætte fastsættelse af nærmere vilkår, hvis tilsidesættelse medfører virkninger efter forslaget § 60. Der er næppe tvivl om, at den foreslåede præcisering af tilsynsvilkåret bør medføre, at andre særvilkår, navnlig vilkår om den pågældendes ophold og arbejde, bør anvendes i videre omfang, end det nu sker.

Det bemærkes, at den foreslåede ordning ikke betyder, at tilsynet står magtesløs over for den dømte, der alene har fået vilkår om tilsyn, og som vel på forskriftsmæssig måde holder sig i kontakt med tilsynet, men i øvrigt fører et uordentligt liv. Efter forslaget § 59, stk. 1, kan der når som helst ved retskendelse foretages en skærpelse af vilkårene.

Med hensyn til andre vilkår end tilsyn bemærkes:

I straffelovskommissionens udkast til regler om forsorgsdomme (betænkningen, p. 69) indeholdes en udtømmende angivelse af de „vilkår“, der kan fastsættes i en forsorgsdom. En sådan udtømmende opregning af vilkår er ikke påkrævet, når den betingede doms system vælges, og er næppe heller hensigtsmæssig. Det er værdifuldt, at domstolene har mulighed for på grundlag af erfaringer indvundet efter forslaget gennemførelse eller under hensyn til en konkret sags særlige omstændigheder at anvende vilkår, der ikke er forudsat i lovens regler. På den anden side er det fundet rigtigst i loven at nævne alle de praktisk vigtige vilkår.

De angivne vilkår er i det væsentlige i overensstemmelse med straffelovskommissionens udkast til regler om forsorgsdomme; der henvises til betænkningen, p. 21 ff, 69 og 73 ff. Om afvigelserne herfra bemærkes:

Medens kommissionens udkast bestemmer, at der i vilkår om institutionsanbringelse altid skal fastsættes en maksimumstid for anbringelsen, og at denne ikke kan overstige 1 år, åbner forslaget formulering mulighed for i undtagelsestilfælde at fastsætte en længere maksimumstid.

Endvidere er det fundet rigtigst ikke blandt de opregnede vilkår at medtage det i kommissionsflertallets udkast til § 56, stk. 2, pkt. 5, nævnte vilkår vedrørende anden lægelig kur end psykiatrisk

behandling. Vilkår af denne art synes i hvert fald kun at burde anvendes under ganske særlige omstændigheder.

Det under nr. 3 nævnte vilkår, hvorefter den dømte skal afholde sig fra misbrug af alkohol, er udformet i overensstemmelse med kommissionsflertallets forslag. Efter forslaget er der intet til hinder for, at retten, såfremt den skønner, at det er mest formålstjenligt, som vilkår fastsætter, at den pågældende skal afholde sig fra enhver nydelse af spiritus.

Det bemærkes, at vilkårene er angivet på en måde, der giver domstolene mulighed dels for en nærmere konkretisering af vilkårene i det enkelte tilfælde, dels for i et vist omfang at delegerer til tilsynsmyndigheden at udforme vilkårene nærmere, således som det har vist sig hensigtsmæssigt under den nuværende praksis, navnlig med hensyn til vilkår om ophold, arbejde, afvænningsbehandling og psykiatrisk behandling.

Specielt vedrørende det under nr. 8 anførte vilkår vedrørende børne- og ungdomsforsorg bemærkes: Allerede under den gældende ordning forekommer det i begrænset omfang, at der afsiges betinget dom med vilkår om børne- og ungdomsforsorg. I sin betænkning fra 1959, p. 74 ff, 85 f (§ 55 a) og 89, foreslog straffelovskommissionen regler om en særlig dom til børne- og ungdomsforsorg. Denne domsform byggede på forudsætningen om gennemførelse af kommissionens forslag fra 1953 om forsorgsdomme. Med udgangspunkt i det ovenfor omtalte synspunkt, hvorefter betingede domme med udsat straffastsættelse bør foretrækkes fremfor forsorgsdomme, har justitsministeriet overvejet, om der burde søges gennemført en bestemmelse, hvorefter det i forbindelse med en betinget dom kunne bestemmes — med bindende virkning for børne- og ungdomsforsorgens myndigheder — at den tiltalte skulle undergives børne- og ungdomsforsorg, således at det blev fastsat som vilkår i den betingede dom, at den dømte skulle overholde de forskrifter, som meddeltes ham af vedkommende forsorgsmyndighed. Det er imidlertid fundet rigtigst ikke på nuværende tidspunkt at gennemføre en ordning, hvorefter det ved straffedom kan pålægges børne- og ungdomsforsorgens myndigheder at undergive en person en forsorg, som disse myndigheder ikke finder indiceret i det pågældende tilfælde. Under hensyn hertil foreslås det at opretholde den nuværende ordning, hvorefter spørgsmålet om, hvorvidt en tiltalt skal undergives børne- og ungdomsforsorg, alene kan afgøres af børne- og ungdomsforsorgens myndigheder, medens det i en betinget dom kan fastsættes som vilkår, at den